

opusdei.org

Prelatovo pismo (julij 2013)

“Ali premišljujete o tem, kako lepa je naša katoliška vera?” sprašuje prelat Opus Dei v svojem mesečnem pismu. Ta mesec med drugim premišlja o sveti Cerkvi.

29. Jul. 2013

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Pred dvema dnevoma smo obhajali slovesnost svetih apostolov Petra in Pavla, dveh stebrov vere, ki sta v

Rimu prelila svojo kri za Kristusa. V tem mestu je sveti Peter postavil svoj sedež in okronal svoje zemeljsko življenje z mučeništvom. Tako je rimska Cerkev postala *Mati in glava vseh cerkvá v mestu in po vsem svetu*. Zahvalimo se Bogu za ta njegov načrt, s katerim je hotel kristjane potrditi v razodetem nauku in na viden način zagotoviti enotnost. Naučimo se dati svoje življenje, tako da znamo vsak dan umreti samemu sebi.

Bog je ustanovitev Cerkve pripravljaj skozi vso zgodovino odrešenja: najprej v stari zavezi, ko je izbral Izraelce za svoje ljudstvo; kasneje, ob polnosti časov, je na svet poslal svojega nadvse ljubljene Sina. Ta je s svojim učlovečenjem, s svojim oznanjevanjem, s svojimi čudeži in s tem, da je poklical apostole, le-te postavil, da bi oni nadaljevali njegovo odrešilno poslanstvo. »Rodila pa se je Cerkev prvenstveno

iz popolne Kristusove daritve za naše odrešenje, daritve, ki je bila anticipirana (vnaprej izvršena) v postavitvi evharistije, uresničena pa je bila na križu.«[1] »Ko je Sin dokončal delo, ki mu ga je Oče zaupal, da ga izvrši na zemlji (prim. *Jn 17, 4*), je bil na binkoštni dan poslan Sveti Duh, da bi neprestano posvečeval Cerkev«[2]. Naj nas navdaja čudenje pred tema tako velikima skrivnostma, kakor je hotel naš Oče, in prosimo nebesa za veliko vero.

Cerkev je popolnoma odvisna od učlovečene Besede in Beseda je prek Cerkve na svetu prisotna do konca časov. Cerkev vodi Sveti Duh, ki prebiva v njenem naročju kot v svojem svetišču. Bodimo hvaležni in občudujmo to globoko vez Cerkve s presveto Trojico: Cerkev je — mi smo — sveto božje ljudstvo, Kristusovo mistično Telo, prebivališče Tolažnika. Zato je razumljivo, da potem, ko v

veroizpovedi izpovemo vero v Jezusa Kristusa in v božanstvo Svetega Duha, razglasimo skrivnost Cerkve, v katero se vključimo s krstom in v kateri se kot v vesoljnem zakramentu odrešenja uresničuje delo našega posvečevanja.

Verujem v *eno, sveto, katoliško in apostolsko Cerkev*[3]. Ta izpoved vere z navajanjem štirih značilnosti, ki notranje opredeljujejo Cerkev in jo obenem izražajo na zunaj, je razločevalno znamenje katoliškega nauka. ***To so bistvene lastnosti Cerkve, ki izhajajo iz njene narave, takšne, kakršno jo je hotel Kristus. In ker so bistvene, so torej tudi njene značilnosti, znamenja, ki jo razlikujejo od katerega koli drugega človeškega združenja, čeprav se v teh drugih prav tako sliši izgovarjati Kristusovo ime.***[4]

Utrdimo se v nadnaravnem značaju Cerkve; kričé jo

izpovedujmo, če je potrebno, kajti v tem času so mnogi (...) pozabili na te poglobitne resnice in se trudijo prikazati nekakšno podobo Cerkve, ki ni sveta, ki ni ena, ki ne more biti apostolska, ker se ne opira na Petrovo skalo, ki ni katoliška, ker jo brazdajo nezakoniti partikularizmi, človeška muhavost.[5]

Te krepke in jasne misli svetega Jožefmarija so zelo aktualne in vedno bo tako. Kakor je pred kratkim potožil papež Frančišek, **tudi danes obstajajo ljudje, ki pravijo: “Kristus da, Cerkev ne.”** Ali pa tisti, ki pravijo: **“Verujem v Boga, ampak ne v duhovnike.”** Vendar pa je ravno Cerkev tista, ki nas vodi h Kristusu in k Bogu. Cerkev je velika družina božjih otrok. Seveda ima tudi človeške vidike; tisti, ki jo sestavljajo, pastirji in verniki, imajo tudi napake, nepopolnosti, grehe; (...) vendar je

lepo, da takrat, ko se zavemo, da smo grešniki, najdemo božje usmiljenje, ki nam vedno odpušča[6]. Svoje odpuščanje nam daje po Cerkvi, ki je varuhinja odrešilne besede in zakramentov, ki nas posvečujejo.

V sveti Cerkvi katoličani najdemo našo vero, naše smernice za ravnanje, našo molitev, čut za bratstvo, občestvo z vsemi brati, ki jih ni več in ki se očiščujejo v vicah — očiščujoča se Cerkev —, in s tistimi, ki že uživajo blaženo videnje — zmagujoča Cerkev — in večno ljubijo trikrat svetega Boga. Cerkev je tista, ki ostaja tukaj in hkrati presega zgodovino. Cerkev, ki se je rodila pod okriljem svete Marije in jo še naprej — na zemlji in v nebesih — časti kot Mater[7].

Sveti Jožefmarija, ki je dan za dnem noro ljubil sveto Cerkev, nas je naučil ravnati enako. Od trenutka

ustanovitve Opus Dei je jasno videl, da je pot, način, da bi dali Bogu vso slavo in postavili Kristusa na vrh človeških dejavnosti, zarisana s to težnjo: ***Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!*** Vsi skupaj moramo po Mariji priti k Jezusu in naši nameni ter gorečnost morajo biti zedinjeni s papežem, Kristusovim namestnikom na zemlji. V *Poti* je za vse katoličane zapisal: ***“Et unam, sanctam, catholicam et apostolicam Ecclesiam! ...”*** — ***Razumem tvoj premor, ko premišljeno moliš: verujem v eno, sveto, katoliško in apostolsko Cerkev ...***[8]

Cerkev je ena, ker je »ljudstvo, združeno z edinostjo Očeta in Sina in Svetega Duha«[9], in ta enotnost se vzpostavlja po trojni vézi vere, češčenja — predvsem pri evharistiji — in hierarhičnega občestva. Obenem je katoliška, odprta je za vsa ljudstva, vse rase, vse kulture. Velika raznovrstnost liturgičnih obredov,

teoloških in duhovnih tradicij in discipline niti najmanj ne škoduje tej enotnosti, temveč jo izkazuje. Pri tem ko »po eni strani priznavamo, da *ni izključeno, da je zunaj organizacije Kristusove Cerkvemogoče najti več prvin posvečevanja in resnice, ki kot darovi, lastni Kristusovi Cerkvi, nagibljejo k vesoljni edinosti* (prim. *Lumen gentium*, št. 8.), in ko po drugi strani verujemo v delovanje Svetega Duha, ki v vseh Kristusovih učencih vzbuja željo po tej enotnosti«[10], je treba povedati, da se odrešenje daje ljudem preko Cerkve. »Verujemo, da je *Cerkev potrebna za zveličanje. Srednik in pot zveličanja je namreč samo Kristus, navzoč za nas v svojem telesu, ki je Cerkev* (prim. *Lumen gentium*, št. 14). Toda božji namen odrešenja zajema vse ljudi.«[11]

Ali premišljuje o tem, kako lepa je naša katoliška vera? Kakor je govoril naš Oče, ponuja rešitev za vsa hrepenenja človeškega srca, ko uči,

da je sveta božja volja to, *da bi se vsi ljudje rešili in prišli do spoznanja resnice*[12]. S tem namenom svojim vernikom nudi sredstva za odrešenje in iz istega razloga je apostolska gorečnost, želja po oznanjevanju Kristusove ljubezni in spoznanja vsem ljudem, videti sonaravna s krščansko poklicanostjo. Nič nas ne more odvezati od te odgovornosti, ki jo moramo čutiti, in razmisliti moramo, kako to vpliva name? V kolikšni meri prosim v ta namen za vse človeštvo?

»Tisti, ki brez lastne krivde ne poznajo Kristusovega evangelija in njegove Cerkve, a iščejo Boga z iskrenim srcem in skušajo pod vplivom milosti v dejanjih spolnjevati njegovo voljo, kakor jo spoznavajo po glasu vesti, morejo doseči večno zveličanje.«[13] Vendar hoče Gospod kljub temu računati z našim sodelovanjem pri delu evangelizacije: vsakdo se mora v

svojem lastnem okolju vsak dan truditi, da bi omogočil spoznati to odrešilno sporočilo, in sodelovati pri uresničevanju dela odrešenja. Ne smemo namreč pozabiti, poudarja sveti Jožefmarija, ***da se vest lahko popači po lastni krivdi, se zakrkne v grehu in se upira odrešilnemu delovanju Boga. Od tod izhaja potreba po oznanjevanju Kristusovega nauka, verskih resnic in moralnih norm; od tod tudi potreba po zakramentih, ki jih je Jezus Kristus postavil kot vzroke (causa instrumentalis) njegove milosti in zdravila za bedo, ki je posledica naše padle narave***[14].

»Tako Cerkev hkrati moli in dela, da bi ves svet v polnosti prešel v božje kraljestvo, v Gospodovo telo in v tempelj Svetega Duha in da bi se v Kristusu, ki je glava vsega, Stvarniku in Očetu vesoljstva dajala vsa čast in slava.«[15]

V dobi, v kateri živimo, je potreba po graditvi Cerkve izredno nujna. Naj nam ne zmanjka poguma, ne dopuščajmo niti najmanjšega pesimizma zaradi vzdušja relativizma in brezbržnosti — še več: vzdušja zavračanja Boga —, ki se kot oljni madež širi po tolikih krajih. Tisti, ki hočemo svojo vero jemati resno, moramo veselo pomnožiti svoje napore, da bi ljudi približali Bogu in Cerkvi. Ne mislite, da je to titanska naloga; storiti moramo, kar je v naših močeh, trdno odločeni, da bomo svoje življenje v celoti usmerjali k Bogu. Sveti Duh namreč vedno deluje v srcih in v vsakem srcu vzbuja — morda v najbolj nepričakovanih trenutkih — gorečo žejo po večnosti, po nadnaravnem življenju. Vsak od nas mora biti pripravljen podpirati njegove nagibe. **Biti Cerkev pomeni biti božje ljudstvo, v skladu z velikim načrtom Očetove ljubezni; pomeni biti božji kvas v tej naši**

človeškosti; pomeni oznanjati in prinašati božje zveličanje v ta naš svet, ki je pogosto zmeden in potrebuje odgovore, ki opogumljajo, ki dajejo upanje in novo moč na poti.[16]

Vztrajam: napolnimo se z zaupanjem in ne dopuščajmo niti trohice malodušja. Naš čas se nam ponuja prekipevajoč od čudovitih možnosti, da se učimo in širimo dobro. Vsak dan prinaša priložnosti, da Gospodu dokažemo svojo ljubezen, tako da govorimo o Njem tistim, ki jih srečujemo na naši poti. Podvojimo svoje zaupanje vanj. **Bog je močnejši!** je vzkliknil sveti oče. **Pa veste, zakaj je močnejši? Ker je On Gospod, edini Gospod. Rad bi še dodal, da se stvarnost, včasih mračna in zaznamovana z zlom, lahko spremeni, če bomo mi prvi vanjo prinesli luč evangelija, predvsem z našim življenjem. Če na nekem stadionu v temni noči**

nekdo prižge svetilko, se komaj kaj vidi. A če več kot sedemdeset tisoč gledalcev prižge vsak svojo svetilko, je stadion razsvetljen. Naj bo naše življenje Kristusova luč; skupaj bomo prinesli luč evangelija v celotno stvarnost.[17]

Sledimo tem papeževim besedam in se vsak dan trudimo, da bo pri našem delu, pri našem družinskem sobivanju, v družbenih odnosih, športnih dejavnostih in v vsakem trenutku sijala luč tistih, ki sledijo Kristusu, ki jo hrani molitev in pogosto prejemanje zakramentov spovedi in evharistije.

Na praznik svetega Jožefmarija so se po vsem svetu dvigale v nebo mnoge molitve, predvsem sveta mašna daritev. Bodite prepričani, da so to, kakor je govoril predragi *don Álvaro*, *povratne* molitve: Gospod nam jih vrača, da bi obrodile sad v nas in v naših prijateljih.

V naslednjih tednih bom šel v Brazilijo, da bi pospremil svetega očeta na Svetovni dan mladih, ki bo v Riu de Janeiru konec julija. Nato, če Bog da, imam namen na kratko obiskati Čile, Urugvaj in Argentino, da bi mojim hčeram in sinovom ter drugim ljudem, ki so deležni dobrobiti dela Prelature, z besedami ponovil, da Cerkev veliko pričakuje od vseh; da se papež Frančišek, kakor prejšnji papeži, za širjenje Kristusovega sporočila po vsem svetu opira na vse in na vsakega posameznika; tako mi je dejal na avdienci, na kateri me je sprejel 10. junija. Še naprej molite zanj in za njegove namene. Kot že ob drugih priložnostih računam na vse vas, da bo Gospod podelil obilne duhovne darove v dneh v Braziliji in v drugih krajih, kamor nameravam iti kasneje. Vse te okoliščine nas vabijo, naj se bolj resno zedinimo s Petrovim naslednikom: spremljati ga moramo sinovsko ter biti povezani z njim in z

njegovim služenjem Cerкви in dušam.

7. julija je obletnica dneva, ko je *don Álvaro* zaprosil za sprejem v Delo. Njegovemu posredovanju priporočam zvestobo vseh nas naši krščanski poklicanosti. Kasneje, 16. julija, bomo obhajali praznik Karmelske Matere božje. Nanjo se obračam, da bi nas s svojo materinsko priprošnjo napolnila z željo po svetosti in z apostolsko gorečnostjo.

To pismo vam pošiljam iz Zaragoze, kamor sem prišel na nadškofovo povabilo, da bi blagoslovil kipa svetega Jožefmarija in blaženega Janeza Pavla II., ki ju bodo izpostavili v češčenje v eni od cerkva v tem mestu. Nato bom šel v Pamplono, kjer bom ostal nekaj dni, nato pa se bom podal na pot proti Ameriki. Še naprej molite za moje namene.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,

vaš Oče

+ Javier

Zaragoza, 1. julij 2013.

[1] *Katekizem katoliške Cerkve*, št. 766.

[2] II. vatikanski koncil, dogm. konst. *Lumen gentium*, št. 4.

[3] *Rimski misal*, Nicejsko-carigrajska veroizpoved.

[4] Sveti Jožefmarija, homilija *Lealtad a la Iglesia (Zvestoba Cerkvi)*, 4. 6. 1972. [5] Sveti Jožefmarija, homilija *El fin sobrenatural de la Iglesia (Nadnaravni cilj Cerkve)*, 28. 5. 1972.

[6] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 29. 5. 2013.

[7] Sveti Jožefmarija, homilija *El fin sobrenatural de la Iglesia* (*Nadnaravni cilj Cerkve*), 28. 5. 1972.

[8] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 517.

[9] Sveti Ciprijan, *Nedeljska molitev* 23 (PL 4, 553).

[10] Pavel VI., Veroizpoved (*Vera božjega ljudstva*), 30. 6. 1967, št. 22.

[11] *Prav tam*, št. 23.

[12] *1 Tim 2*, 4.

[13] II. vatikanski koncil, dogm. konst. *Lumen gentium*, št. 16.

[14] Sveti Jožefmarija, homilija *El fin sobrenatural de la Iglesia* (*Nadnaravni cilj Cerkve*), 28. 5. 1972. Prim. Sveti Tomaž Akvinski, *S. Th.* q. 62, a. 1 in q. 61, a. 2.

[15] II. vatikanski koncil, dogm. kons. *Lumen gentium*, št. 17.

[16] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 12. 6. 2013.

[17] *Prav tam.*

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-julij-2013/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-julij-2013/)
(22. Apr. 2025)